

שיעור ראשון על אווירון

המנועים משמיעים רעש חזק והמטוס מתחיל לנוע קדימה על מסלול הטיסה. עליי לראווג שהגלגל הקדמי חופף לקו הצהוב על המסלול ולא נוטה לצדדים, תוך כדי יצירת קשר עם מגדל הפיקוח לקבלת אישור טיסה. עם קבלת האישור, המטוס נוסק במהירות לשמיים ושדה התעופה הולך ומתרחק מאיתנו.

גגות בתים אדומים, שדות חקלאיים וכבישים מהירים ארוכים צצים מתחתינו בזמן שאני בדרכי להתייצב במרום. "את צריכה להתיישר עם קו האופק", מסביר לי דורון. לאחר שהתיישרתי, גיליתי שזה לא עומד להיות פשוט כמו לנהוג ברכב המשפחתי בו בעיקר לוחצים על דוושת הגז. למעלה בשמיים האוויר מטלטל אותי ממקום למקום ועליי להיות עם יד על הדופק בכל רגע נתון ולשמור שקו האופק יהיה בדיוק לפניי. למדתי שהטסת מטוס היא פעולה מאתגרת. על הטייס לבצע פעולות רבות בו זמנית, להקשיב לקשר עם מגדל הפיקוח ולהבין באותו רגע איפה הוא נמצא.

"יש מראות השמורים רק לטייסים", אמר לי דורון. "אתה רואה דברים ששום בן אדם אחר על הקרקע לא יכול לראות והיכולת לקחת את עצמך ולהגיע למקומות רחוקים בלי להיות תלוי באף אחד היא דבר שרק טייס יכול לעשות. בשמיים אני אדון לעצמי".

חוזרים לקרקע

כבר הגיע זמן לחזור. אני מכוונת את המטוס לפניית פרסה חדה בחזרה להרצליה ופונה הצידה עם הגה המטוס תוך כדי מבט מלמעלה על העיר כפרי סבא שנראית כליכך זעירה מזווית הראייה שלי.

בעזרת ההגה אני מורידה את אף המטוס ולאט לאט אנחנו נוחתים בשדה התעופה. הגלגלים מתקרבים לקו הצהוב וכשהם פוגשים בקרקע, אני מיישרת את המטוס לפי הקו עד שהוא נרגע ומוכן לחזור למקום.

אנחנו מכבים את המנוע, נותרים דוממים על הקרקע אבל האדרנלין בגופי עדיין לא נרגע. לא רק שלמדתי לטוס, למדתי גם לתפקד במצבי לחץ, פחד וריבוי משימות. אם יש לכם חלום קטן לטוס אני מציעה גם לכם לנסות, אין מה לחכות לגיל 90.

רבים חולמים להיות טייסים ולהפעיל בעצמם כלייטים שממריא בשמיים. כתבת הבטאון זכתה להטיס מטוס וחזרה עם תובנות על עולם התעופה, וגם עם כמה תובנות על עצמה < עדי לשם

כ ל אחד מכיר מישהו שהיה שמח להיות טייס, אבל רק מעטים זוכים לענוד את סיכת הכנפיים עם סיום קורס הטיס בחיל האוויר. הסיבות לכך הן רבות ומגוונות: בעיות רפואיות, כושר פיזי לא מספק או חוסר התאמה לקורס הן דוגמאות לחלקן. למרות זאת, החלום לא חייב להיעלם. אני זכיתי להגשים את חלום הילדות ולהיות טייסת ליום אחד, יום שישאר חקוק בזכרוני עוד זמן רב.

התחלתי את היום בשדה התעופה בהרצליה, שם פגשתי את המדריך דורון מחברת הטיסה "Skytrip", שליווה אותי לכל אורך היום. דורון טס כבר 30 שנים בשמי הארץ. הוא התחיל לטוס בתור תחביב במקביל לעבודה שלו ולפני שבע שנים החליט למכור את העסק עלי-מנת לעשות את מה שהוא אוהב לעשות: לטוס ולהדריך. מאז שהגשים את חלומה הוא מנסה להגשים חלומות של אחרים.

אל דורון מגיעים אנשים שקיבלו את הטיסה במתנה, אנשים סקרנים שרוצים לנסות וגם כאלו שמחליטים להתחיל קריירה ולקבל רשיון טיס.

"באחת הפעמים הגיעה אליי אישה בת 90 שהנכדים שלה הביאו אותה לטוס לכבוד יום ההולדת. היא אמרה לי בזמן הטיסה, 'תראה מה זה, 90 שנה אני חולמת ורק עכשיו נזכרתי' והיא לא היחידה. לאנשים לוקח זמן רב לבוא, חלקם חושבים שמדובר בתחביב קלעשיירי או מיוחסים אבל מי שמגיע הנהנה מאוד ואני שמח לראות שבהמשך הוא פורס כנפיים וממשיך לבד. אני חושב שהגיע הזמן שניפטר מהדעות הקדומות על טייסים ועולם התעופה".

ממריאים!

לפני שאני עולה על המטוס, אני מתנסה במאמן (סימולאטור) של מטוס הססנה 172, אחד מהמטוסים הפופולאריים בעולם, אותו אני עומדת להטיס. מדובר במטוס בוכנה קטן, קל, חד-מנועי ובעל ארבעה מושבים.

דורון הסביר לי כיצד מזיזים את המטוס ימינה ושמאלה, למטה ולמעלה, כיצד מזיזים את הגלגל הקדמי והיכן נמצאים הבלמים והגז. אני עוקבת היטב אחרי ההסברים, שואלת שאלות ומנסה להפעיל את הסימולאטור מבלי להתרסק. מבעד למסך אני צופה בהמראה ווירטואלית מבסיס שדה דב לאורך חוף הים. למרות הסתבכות קלה בנחיתה, דורון נראה רגוע ביחס לכישורי הטיסה שלי ומסמן לי שהגיע הזמן לדבר האמיתי.

אנחנו יוצאים החוצה ורואים את המטוס ואני מתקשה להאמין שתיכף אגרום לכלייהטיס המרשים הזה לטוס. מתיישבים בתא הטייס, חוגרים חגורות, מרכיבים אוזניות ומתכוננים לרגע הגדול.

יוני 2018